

ОДЛУКА ЖИРИЈА О ДОДЕЛИ НАГРАДЕ СРПСКОГ СОЦИОЛОШКОГ ДРУШТВА „РАДОМИР ЛУКИЋ“ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО (у 2021. години)

Жири за доделу Награде за животно дело Српског социолошког друштва (ССД) „Радомир Лукић“ – у саставу: Јовица Тркуља, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду (у пензији), Драгољуб Ђорђевић, редовни професор Машинског факултета Универзитета у Нишу, Владимир Вулетић, редовни професор Филозофског факултета Универзитета у Београду, Срђан Шљукић, редовни професор Филозофског факултета у Новом Саду и Милојица Шутовић, редовни професор Универзитета у Приштини с привременим седиштем у Косовској Митровици, после јавног позива Председништва Српског социолошког друштва (од 13. децембра 2021. године) да огранци, секције ССД, и одељења/одсеци/департмани за социологију са свих српских универзитета, институти и центри за социологију, као и остали колективни чланови ССД предложе, до 15. јануара 2022. године, кандидате за доделу установљене награде – разматрао је два приспели предлога. Реч је о предлогу Института друштвених наука у Београду да се наведена награда додели др Божидару Јакшићу и предлогу једанесторо чланова ССД да се наведена награда додели др Слободану Вуковићу.

Предлагачи су пружили на увид био-библиографске податке о предложеним кандидатима, на основу којих је Жири могао да изнесе свој суд. При томе, Жирију су била сасвим прихватљива посебна образложење њиховог научноистраживачког и наставног доприноса социологији, уз систематско бављење изучавањем кључних питања социолошке науке.

Већина чланова Жирија су имала могућност да се упознају са доприносом др Божидара Јакшића и др Слободана Вуковића српској социологији – упознавајући се континуирано, више деценија, са њиховим научним прегалаштвом – тако да им се образложење предлагача увелико подударило са њиховим увидима у вредност њиховог доприноса социологији.

Имајући у виду стваралаштво и резултате рада предложених кандидата на пољу социологије, **Жири је одлучио да Награду за животно дело ССД „Радомир Лукић“ за 2021. годину, додели предложеним кандидатима – др Божидару Јакшићу и др Слободану Вуковићу.**

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Кандидат др Божидар Јакшић

1. – **Божидар Јакшић** је рођен 1937. године у Хан Пијеску. Основне студије филозофије и историје завршио је на Универзитету у Сарајеву, а магистарске (1970) и докторске (1974) студије на Филозофском факултету Универзитета у Београду. Академску каријеру започео је 1962. године наставним и научним радом, као асистент на

Факултету политичких наука и Филозофском факултету (Катедра за филозофију и социологију) Универзитета у Сарајеву.

Због чланка „Југословенско друштво између револуције и стабилизације“ објављеног у часопису *Praxis* бр. 3/4 из 1971. године, али и због изношења критичких ставова објављених у часопису *Наши дани* бр. 311 из 1969. године и на јавним предавањима одржаним у Бања Луци (1969) и у Сарајеву (1970) и на „Зимским филозофским сусретима Тара“ (1971 и 1972) судски је гоњен и био је притворен у истражном затвору. Као политички неподобан, изгубио је место асистента на Филозофском факултету у Сарајеву.

Након пресељења у Београд 1973. године постао је крајем 1975. сарадник Института за међународни раднички покрет (данашњи Институт за европске студије), а 1985. године прешао је у Институт друштвених наука где је био управник Центра за филозофију и друштвену теорију од 1991. до 1992. године. Након издвајања овог Центра из састава Института друштвених наука постао је први директор новооснованог Института за филозофију и друштвену теорију. На том месту остао је до 1995. године. Пензионисан је 2003. године у научном звању научни саветник.

У својој каријери Јакшић је био члан Управног одбора Корчуланске летње школе од 1965. до 1974. године и члан редакција и савета бројних домаћих и страних часописа. Био је главни и одговорни уредник часописа *Социологија* (1989–1991) и *Филозофија и друштво*. Такође је био и уредник зборника, рецензент бројних уџбеника и монографија из социологије и рецензент текстова за научне часописе на простору бивше Југославије и Србије.

Божидар Јакшић је, поред свог научно-истраживачког рада и изузетног личног доприноса у афирмацији социологије, показао завидну посвећеност Институту друштвених наука и Институту за филозофију и друштвену теорију у Београду.

2. – Божидар Јакшић је плодан, радо читан и цитиран аутор. До сада је објавио 12 монографских студија, 150 чланака у часописима и зборницима и као уредник приредио десет зборника радова. Његова докторска дисертација је штампана два пута што је ретко у нашим друштвеним наукама. Први пут под насловом *Милсова критика америчког капитализма* (Научна књига, Београд 1980), а други пут под насловом *Милсова критика друштва организоване неодговорности* (Службени гласник, Београд 2007). И друге књиге Божидара Јакшића су изазивале пажњу стручне и шире јавности: *Хисторија и социологија*, 1976; *Свест социјалног протеста*, 1986; *Време револуције?*, 1989; *Балкански парадокси – Огледи о распаду Југославије*, 2000; *Људи без крова/Roofless People*, 2002; *Митарење чудовишта*, 2004; *Бука и бес – О праву на критичко мишљење*, 2005; *Praxis – мишљење као диверзија*, 2012; *Смутна времена*, 2014; *Роми у Србији између наковња сиромаштва и чекића дискриминације*, 2015.

Социолошка мисао Божидара Јакшића је бртва и критичка и најважније, аргументована је и промишљена. Поред настојања да друштвене односе критички оголи и измести их из идеолошких и примордијалних перспектива у хуманистичку парадигму Јакшић у својим књигама настоји да укаже на социологију као нит повезницу у друштвеним и хуманистичким наукама. У књизи *Хисторија и социологија* Јакшић, у складу са савременим научним токовима, заговара интердисциплинарност у истраживањима друштвених односа и појава, односно залаже се за историју као науку која

би, поред тога што проучава догађаје, требало да је концентрисана на друштвене структуре. Приступ којим је Јакшић наставио мишљења савременика социолога (Р. Супек, А. Фиаманго, В. Милић, И. Кувачић, Љ. Тадић...) о интердисциплинарности у друштвеним наукама и холистичком приступу друштвеним појавама следи његов мисаони поступак и хуманистичку логику у којој је (научна) истина најделотворније средство за разумевање међу људима и пројектовање будућности.

Јакшић је ангажован социолог. У његовим радовима пажљиви читалац налази јасну и продубљену анализу друштвених промена било да су оне усмерене на промене са којима се људи суочавају, а којима нису дорасли (*Митарење чудовишта, Бука и бес*) или обелодањују чињенице о недоследностима јавних политика у решавању социјалних и других проблема (*Људи без крова, Уметност преживљавања*).

Емпиријски подаци на основу којих је настало више монографија и научних чланака су резултат пажљивог прикупљања квантитативних и квалитативних података. У монографијама *Људи без крова и Уметност преживљавања – где и како живе Роми у Србији* објавио је податке о социо-економским, урбаним и другим аспектима живота и положаја Рома у Србији и у Црној Гори. Ови подаци су били основа да се у јавним политикама у обе државе, али и шире у региону, одустане од импресионизма у планирању јавних политика социјалне интеграције и инклузије Рома.

Од првих радова па све до најновијих у Јакшићевом наративу је критика тоталитарног друштва. Свако „укидање“ слободе, дефицит демократије или огрешење државе и њоме вођених апартчика о људска права предмет су Јакшићевог критицизма и либерализма и марксизма. Дух *Praxisa* је за њега био идеална позиција. Из ње је могао да црпи идеје, да критикује и да буде критикован, али најважније, да доследно брани истину било да је била угрожена унутар праксисовске филозофије, било да је трпела спољне идеолошке и политичке ударце.

3. – Непрекидно, од самог почетка своје каријере, др Божидар Јакшић се предано бави научноистраживачким радом. Учествовао је у бројним пројектима из области социологије који су организовали Институт за филозофију и друштвену теорију, Институт за друштвена истраживања и др. У периоду од 1965. до 2003. године био је иницијатор и руководиолац бројних истраживачких пројеката: Вредносне оријентацији младих, Универзитет у Сарајеву (1965-1970); Човек и систем, Универзитет у Загребу (1972-1989); Историја марксизма и друштвено мишљење, Институт за раднички покрет, Београд (1975-1985); Главни правци у развоју југословенског друштва, Институт друштвених наука, (1985-1990); Проблеми индивидуалног и колективног идентитета у пост комунистичким друштвима, Институт за друштвену теорију и филозофију (1996-2000); Друштвени живот избеглица у Врелима Рибничким (1999); Живот расељених Рома са Косова у Црној Гори и могућности интеграције (2000); Могућности развоја Србије у европској перспективи, Институт за филозофију и друштвену теорију (2001-2003); Ромска насеља и могућности интеграције Рома у Србији, Центар за истраживање етничитета (2001); Лична документа избеглица и расељених Рома са Косова у Србији, CARE (2004).

Већину ових пројеката је реализовао у Институту за филозофију и друштвену теорију и Институту друштвених наука. Уз подршку Савета Европе организовао је пет међународних годишњих скупова о интеркултуралности (1994–1998) уз учешће стручњака из свих новонасталих држава бивше Југославије, Европе, САД, Канаде, Јапана и

Аустралије. Више деценије се бави историјом идеја, критичком анализом савременог друштва и проблемима Рома.

Укупна научноистраживачка активност др Јакшића вреднована је од стране стручне критике највишом категоријом. Истраживачке области којима се он бави су: проблеми теоријске социологије, савремена социолошка теорија и развој социологије у Србији, социологија друштвених покрета, културни и етнички односи. Учествовао је на више десетина међународних скупова у земљи и иностранству. Своје чланство заузима и у бројним научним одборима разноликих научних скупова – било као председник или члан програмских и организационих одбора. Организовао је више од 50 домаћих и међународних научних скупова у Институту за филозофију и друштвену теорију, Институту друштвених наука и другим научним институцијама у Србији и свету, на којима су учествовали, поред аутора из Србије, и аутори из региона Југоисточне Европе и света.

4. – Божидар Јакшић је био члан бројних професионалних удружења и њихових органа: Удружења социолога Југославије, председник Социолошког друштва Србије од 1986. до 1989. године и члан Председништва Југословенског удружења за социологију од 1986. до 1991. године. Његов допринос развоју друштвених наука, пре свега социологије, уочљив је и кроз ангажовање у стручним телима Универзитета у Београду и Министарства за науку: од 1992. до 1995. године је био члан Наставно-научног већа Универзитета у Београду, а од 1992. до 1998. године члан Савета за друштвене науке Министарства науке Републике Србије.

Потписом и рецензијама омогућио је великом броју српских и југословенских социолога да штампају књиге. Био је члан бројних комисија за избор сарадника у научна звања и комисија одбрану магистарских и докторских теза на југословенским универзитетима. Јакшић је велику пажњу посвећивао и раду са младима. Предлагачи иницијативе да се др Божидару Јакшићу додели Награда за животно дело „Радомир Лукић“, имеђу осталог су истакли да су „имали прилику и част да сарађује са њим у Институту за филозофију и друштвену теорију и на основу тог искуства безрезервно жали што је био осујећен да држи наставу и да преноси знање и искуства студентима и докторантима. Већина, сада већ научних саветника и виших научних сарадника у Института друштвених наука, добијала је од Јакшића лекције из научне етике, методологије истраживања, односа према колегама и посвећености идеји и истини“.

У целини посматрано, Јакшићева социолошка мисао је укорењена у привржености југословенском друштву и традицији, пожељном интеркултуралном наративу, с једне стране, али и прецизној, чињеничкој критици јалових политика и недомишљених интелектуалаца, с друге стране. Његово настојање је увек исто: спознати себе и окружење како би начинили искорак ка хуманијем друштву. На такав закључак наводе не само његови критички усмерени текстови већ и методе којим је доказивао своје ставове.

Својим научним радом, уређивањем социолошких часописа и библиотека, учешћем у раду професионалних удружења и научној издавачкој делатности, као и радом на функцијама које је обављао у Институту за филозофију и друштвену теорију Јакшић је значајно допринео утемељењу социологије као научне и наставне дисциплине у Србији.

Наведена анализа научног, стручног и уредничког доприноса Божидара Јакшића представљају само део укупног доприноса српској социологији. Посвећен науци и борби за слободу и аутономију личности, он се доследно кретао својим социолошким путем на којем је својим постигнућима у социолошкој теорији и научно-истраживачкој пракси утиснуо неизбрисив печат напретку социологије и сродних струка. Целоживотном својом посвећеношћу струци и позиву Јакшић је као социолог и истраживач био и остао узор и путоказ нараштајима социолога и истраживача. Посебно импонују његова социолошко-филозофска дела, инспирисана хуманистичким увидима о вечитој енигми слободе личности и путевима њеног пуног очовечења на раздаљини од хеленског до савременог доба, писана богатим језиком и живописним и прозачним стилем.

На основу свега реченог чланова Жирија сматрају да др Божидар Јакшић заслужује струковно признање Награду Српског социолошког друштва за животно дело „Радомир Лукић“.

Кандидат др Слободан Вуковић

1. – Слободан Вуковић рођен је 1946. године у Даниловграду. Средњу школу завршио је у Титограду (Подгорица). Социологију је дипломирао на Филозофском факултету у Београду, а докторирао је на Филозофском факултету у Загребу (1991). Био је запослен у Центру за радничко самоуправљање, Институту за системе планирања и управљања, Институту за криминолошка и социолошка истраживања и Институту друштвених наука као научни саветник, где је био управник Центра за социолошка истраживања и Председник научног већа Института друштвених наука. Био је члан Националног савета за научни и технолошки развој Републике Србије (2005–2009) и члан Комисије за избор у звања Министарства просвете и науке Републике Србије (2010–2014).

Руководио је знатним бројем емпиријских социолошких истраживања и научним пројектима реализованим код Министарства науке Републике Србије. Гостовао је као предавач на Алтернативној академској мрежи у Београду и на Филозофском факултету у Никшићу.

Објављивао је у следећим ревијама и часописима: *Књижевна реч, Овдје, Поља, Гледишта, Економски сигнали, Sociologija, Социолошки преглед, Зборник Матице српске за друштвене науке, Тете, Nauka- beybednost- policija, Нова српска политичка мисао* и др.

Био је председник Српског социолошког друштва (тада Социолошког друштва Србије, 1997–2000), члан редакције *Југословенске ревије за криминологију и кривично право* (1994–1995), члан редакције *Социолошког прегледа* (1986–1988), заменик уредника *Социолошког прегледа* (1989–1991), те главни и одговорни уредник *Социолошког прегледа* (1994–1996. и 2000–2004).

2. – Слободан Вуковић се у својој досадашњој научној каријери бавио истраживањима у три научна поља: (1) друштвена структура и покретљивост; (2) системска корупција; и (3) структурални чиниоци распада Југославије.

У првој области, Вуковић је урадио запажено искуствено истраживање класне структуре српског друштва (1989) и објавио две књиге: *Радништво и бирократија* (1985) и *Покретљивост и структура друштва* (1994). Користећи методолошку иновацију –

тродимензионално одређење друштвене структуре (друштвени положај, моћ, квалитет живота), Вуковић је показао да се тадашње социјалистичко друштво класно затвара, да се вертикална социјална покретљивост смањује, а да се класе све више саморепродукују. Овај налаз је био важан за социолошко разумевање позног социјализма и био је често цитиран у домаћој научној литератури, не само током следеће деценије, већ и након тога.

У другој области, Вуковић је учествовао, као водећи истраживач, у неколико таласа истраживања корупције у Србији (2001–2004), о чему је објавио три самосталне књиге: *Корупција и владавина права* (2003), *Право, морал и корупција* (2005) и *Корупција и транзиција* (2007). У њима је, на основу велике искуствене грађе, Вуковић настојао да објасни системску корупцију у Србији развијајући оригиналну социјалну теорију. Њена основна поставка је да у Србији постоје два друштвена уговора: између елите и народа (народ не доводи у питање власт елите, а заузврат не мора строго да се придржава закона) и између елите и државне управе (управа безусловно спроводи наредбе елите, а заузврат је награђена системским привилегијама, укључив и „право на корупцију“). Вуковић је поставио и правило: што је елита мање легитимна, то је већа системска толеранција према кршењу закона (по првом уговору), односно већа је системска корупција (по другом уговору). Ова уопштавања богато су подржана искуственом грађом, због чега су његове књиге и текстови о корупцији високо цењени и цитирани у стручној литератури, а Вуковић постао један од незаобилазних аутора код разматрања феномена корупције у српском друштву.

У трећој области, којом се Вуковић интензивно бави последњих година, објавио је једну, изузетно запажену књигу (*Етика западних медија: антисрпска пропаганда деведесетих година XX века*, 2009) и припремио две друге ауторске монографије за штампу (*Српско друштво и економија: 1918–1992.* и *Разбијање/распад друге Југославије: спољни и унутрашњи чиниоци*). Реч је о широко постављеном истраживању структуралних чиниоца распада Југославије – од економије, преко домаћих политичких и друштвених елита, до спољшњих фактора (политичких, економских и културних).

Вуковићева прва објављена књига из ове трилогије (*Етика западних медија*, 2009) детаљно анализира владајући дискурс у ЕУ и САД поводом југословенске кризе, као и културни образац који је из изразито дихотомне (манихејске) оптике представљао дешавања на просторима СФРЈ (1987–1999). Вуковић је, на изузетно богатој искуственој грађи, показао како ова дихотомија функционише: преко кривотворења чињеница, нетачних интерпретација догађаја, замене хронологије узрока и последица, искривљавања мотива актера, те пристрасног приказивања учинака деловања колективних актера. Ова књига је, због своје документарности, аналитичке проицљивости и теоријске заснованости изазвала велику пажњу не само научне, већ и шире јавности, добивши више изузетно похвалних приказа у научној и стручној периодици. Због њене актуелности и аргументативне вредности, припремљен је и њен енглески превод, који је тренутно код страног издавача на рецензији.

Друга књига из ове трилогије, припремљена за штампу (*Српско друштво и економија: 1918–1992*), на основу огромне привредно историјске, социолошке и политиколошке литературе, показује да је привредна политика, коју су у обе Југославије водиле политичке елите, пре ишла на уштрб економских и социјалних интереса Србије, него што их је – као што се тврди у бројним некритичким или пропагандним чланцима и књигама – у било ком аспекту фаворизовала. Парадоксално је да је систематско економско

заостајање Србије све време било праћено оптужбама да Србија експлоатише остатак Југославије. Оваква искривљена (само)перцепција значила је да се свака економска криза нужно претвара у политичко-државну кризу, па се криза из осамдесетих, након промене спољнополитичког контекста, на крају и завршила распадом Југославије. Објављивање ове књиге омогућиће да се наша научна јавност ближе упозна са чињеничким грађом која баца сасвим другачије светло на „југословенску епизоду“ историје српског друштва, од оне коју већина нас познаје.

3. – Слободан Вуковић је изузетно плодан и цитиран аутор. До сада је објавио 19 монографских студија, 60 чланака у научним и стручним часописима и зборницима и као уредник приредио више зборника радова. На основу извештаја о цитираности у СЦИИндексу Центра за евалуацију у образовању и науци утврђено је да су радови Слободана Вуковића остварили у СЦИИндексу укупно 178 цитата. Од тога у 77 случајева реч је о аутоцитатима, пошто је именовани или аутор или један од аутора цитирајућег рада. Укупна фракциона хетероцитираност именованог износи 91.18.

Посебан значај за развој научно-истраживачког рада у српској социологији има Вуковићево руковођење значајним теоријско-истраживачким пројектима (из којих је произашло више важних монографија и научних зборника). Руководио је знатним бројем емпиријских социолошких истраживања (израда упитника, узорка, плана обраде, организовао теренска истраживања и реализовао 7–10% узорка) међу којима: *Информисање о раду скупштине СФРЈ* (Југословенски институт за новинарство, 1981); *Радничтво и друштвена моћ* (Центар за радничко самоуправљање, 1984); *Самоуправљање и друштвена моћ* (Институт за системе планирања и управљања, 1988); *Структура српског друштва* (сопствена режија уз институционалну подршку Института за системе планирања и управљања, 1989); *Корупција у Србији* (ЦЛДС, 2001); *Корупција на царини* (ЦЛДС, 2002); *Корупција у правосуђу* (ЦЛДС, 2003). Руководио је емпиријским истраживањем (израда идејне скице и упитника): *Корупција у Србији: пет година касније* (ЦЛДС, 2005). Такође је активно учествовао у реализацији истраживања: *Анализа садржаја ТВ дневника: Београд – Загреб* (Фокус, 1991), *Интересовања и вредности омладине* (Фокус, 1993).

Руководио је научним пројектима реализованим код Министарства науке Републике Србије: „Развој српског друштва у савременим интегративним процесима: перспективе, алтернативе, импликације“ (2006–2010); „Структурне, друштвене и историјске промене српског друштва у контексту европских интеграција и глобализације“, који се реализује у Министарству просвете и науке Републике Србије (2011–2020).

4. – Слободан Вуковић припада једном од првих школованих нараштаја српских социолога, готово једнако добро едукованом и када је реч о теорији друштва, и када је реч о различитим техникама искуствених истраживања. Овај кључни спој за савременог социолога код Вуковића је дошао да пуног израза. И док се већина српских социолога (само)разврстава у емпиричаре или теоретичаре, Вуковић је постигао добар склад једног и другог, по чему се издваја од многих представника социолошке професије у Србији. И баш због тог споја теорије и емпирије Вуковићево научно дело може бити, али у многоструке већ и јесте, од веће трајности него што су била нека друга социолошка дела у нашој

научној заједници, а његова цитираност и утицај временом ће, по свему судећи, само добијати на значају.

Допринос нашој научној и академској заједници Вуковић је дао и у виду преданог научно истраживачког рада на пољу социологије, сериозних монографских студија, и научних и стручних чланка. Поред тога, он је обављао различите функције у Институту друштвених наука, Центру за социолошка истраживања, Националном савету за научни и технолошки развој Републике Србије, Комисији за избор у звања Министарства просвете и науке Републике Србије и др.

Посебан значај Слободана Вуковића огледа се у његовој активности на унапређењу рада Српског социолошког друштва, било као председник ССД, било као уредник часописа ССД *Социолошки преглед*. Према неподељеном мишљењу, заслуга да је часопис преживео деведесете, да је затим редовно излазио, уз непрестано повећање обима и квалитета у првој деценији 21. века, шрипада првенствено Слободану Вуковићу и екипи сарадника коју је он водио.

Наведена анализа научног, стручног и публицистичког доприноса Слободана Вуковића представљају само део укупног доприноса српској социологији, који је овим образложењем само делимично исказан. Узимајући у обзир његово исцрпно и систематско проучавање социологије и социолошких проблема у савременом друштву, богато научно дело које створио, као и утицаја који је оставио у социологији и друштвеним наукама уопште у Србији – Жири сматра да је др Слободан Вуковић, као осведочени прегалац и поштовалац социолошког дела Радомира Лукића, по свему заслужан и достојан да прими награду с Лукићевим именом.

ЗАКЉУЧАК

Петочлани жири за доделу награде ССД за животно дело (у саставу: проф. др Јовица Тркуља; проф. др Драгољуб Ђорђевић; проф. др Срђан Шљукић; проф. др Милојица Шутовић, проф. др Владимир Вулетић) разматрао је пристигле предлоге да се ово признање 2021. године додели др Божидару Јакшићу, односно др. Слободану Вуковићу.

Проф. Тркуља и проф. Ђорђевић су гласали да награду треба да добије др Божидар Јакшић, а проф. Шутовић и проф. Шљукић да награду треба да добије др Слободан Вуковић. Проф. Вулетић је сматрао да оба кандидата испуњавају услове и да треба да добију награду за 2021. годину. Проф. Тркуља и проф. Шутовић су били против кршења Правилника.

Након прелиминарних разговора и изјашњавања постало је јасно да одлуку није могуће донети ни једногласно ни већином гласова. Наиме, два члана су дала предност др Јакшићу, а два члана др Вуковићу, док је један члан сматрао да обојица кандидата заслужују награду за животно дело. У таквој ситуацији жири је био пред избором, или да се стриктно држи слова правилника о додели награде и ове године не додели признање, или да стави у заграду једну од одредби правилника и обојици колега додели награду – што није преседан у досадашњој пракси.

Већина чланова жирија (проф. др Јовица Тркуља, проф. др Драгољуб Ђорђевић и проф. др Владимир Вулетић) прихватила је аргументацију да ова награда има посебну

тежину с обзиром да се односи на животно дело које није могуће непристрасно упоредно вредновати, а да не изазове нежељене реакције супротне интенцији награде.

Нема, наиме, сумње да би додељивање награде једном од кандидата ненамеравано, али разумљиво, повредило достојанство и лична осећања другог кандидата. То би, несумњиво, утицало и на опредељење будућих кандидата да прихвате номинацију. Поред тога, с обзиром на стереотипе о поделама у оквиру социолошке заједнице и место кандидата у њима, вероватно је да додељивање награде само једном кандидату не би допринело јачању кохезије, већ би продубило постојеће поделе. Свесна те чињенице и могућих приговора већина чланова жирија је дала предност наведеним супстанцијалним над формалним разлозима и донела одлуку да оба кандидата добију награду.

На основу мишљења већине чланова Жирија донета је одлука да се **др Божидару Јакшићу и др Слободану Вуковићу додели Награда Српског социолошког друштва „Радомир Лукић“ за животно дело, за 2021. годину.**

У Београду: 14.04.2022. године

Жири за доделу Награде ССД за животно дело „Радомир Лукић“:

Др Јовица Тркуља, ред. проф. Правног факултета
Универзитета у Београду (у пензији)

Др Драгољуб Ђорђевић, ред. проф. Машинског факултета
Универзитета у Нишу

Др Владимир Вулетић, ред. професор Филозофског факултета
Универзитета у Београду

Др Срђан Шљукић, редовни професор Филозофског факултета
Универзитета у Новом Саду

Др Милојица Шутовић, редовни професор Универзитета у Приштини с
привременим седиштем у Косовској Митровици
